

„Kórah fiainak zsoltára”, a 42. zsoltárral együtt. Kórah fiai (utódai): lévíták, akiknek a szolgálatát Dávid szervezte meg, és ez sok nemzedéken át meg is maradt. Maga Kórah Mózes unokatestvére volt (2Móz 6,18.21), aki csatlakozott Dátán és Abirám lázadásához (4Móz 16,1), Isten meg is büntette ezért. – Kórah fiai ezt látva istenfélő, hűséges emberek lettek. Ez Isten kegyelme: hitet ébresztett bennük, hogy ne ragadjanak le a személyes tragédiánál, hanem Istent dicsérjék. Ugyanilyen csoda ma is, ha megtér valaki, akinek a családjában senki sem volt hívő (esetleg tudatosan lázadtak Isten ellen).

A 42–43. zsoltár írójának hozzá tartozott az életéhez Isten dicsérete. Mint lévita, nyilvánosan, a templomban végezhetette ezt a szolgálatot. „Vezette az ünneplő sokaságot” (42,5), másokat is hívott, buzdított Isten dicséretére. Ezt a zsoltárt olyan időben írta, amikor erre nem volt lehetősége.

A hívőnek a hívők közösségében van a helye (otthona), mert ott van velük Krisztus (Mt 18,20). Ha Isten ezt egy időre megvonja, akkor is lehetek közösségben Ővele, sőt éppen ezt akarja: „csak velem” akar beszélni. Más is lehet Isten célja, pl. amikor valakit egyedül küld el egy missziós területre – akkor rá ez vonatkozik: „én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

A zsoltáríró „a Hermón földjéről, a Micár hegyéről” (42,7) vágyakozik Isten jelenlétére. Ez Észak-Izráelben van, Dán területén. Valamiért nem mehetett fel Jeruzsálembe (beteg lehetett, ld. 42,11). Emiatt személyesen is támadják: „hol van a te Istened”.

„Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?” – kérdezi. De a támadások nemcsak őt érik, hanem Istent is. Kérdezhetné ezt is Istentől: „miért engeded, hogy Téged gyalázzanak”, de még a saját szenvedéseit látja fontosabbnak. Ebből akarja Isten kigyógyítani. Amikor „rendreutasítja” a saját lelkét, és azt mondja: „bízzál Istenben”, az nem a saját gondolata, ezt már Isten Lelke küldte neki. Ezt küldi nekünk is, amikor „háborog a lelkünk” a támadások, a körülöttünk lévő hitetlenség miatt.

„Ítéld meg engem, Istenem” (szolgáltass nekem igazságot)! Kérhet ilyet Istentől a bűnös ember? Ha igen, mikor? Ha valaki odaáll a bíró elé, rábízza magát: az lesz, amit ő mond, ő ítélete fogja eldönteni a sorsomat. Mi olyan Bíró elé állhatunk oda, aki már ítelt: elítélte és megbüntette a bűnömet, és igaznak ítelt engem – igazságot szolgáltatott nekem. Nem magunkban, hanem Krisztusban állunk oda elé.

Az ószövetségi hívő is tudja, hogy kegyelemből él. Kórah fiai is tudják: nem természetes az, hogy az Urat dicsérhetik. Mégis biztos benne a zsoltáros, hogy ezt Isten helyre fogja állítani.

„Pereld peremet a hűtlen néppel szemben, az alattomos és álnok embertől ments meg” – a hívő ember kérheti ezt. Lk 18,1–8; 2Thessz 3,2.

Kérhetjük, hogy mentsen meg Isten azoktól, akik az Ő céljait gátolják: azt, hogy az Úr igéje terjedjen és dicsőítsék Őt. – Mi azt szolgáljuk-e (beszédünkkel, életünkkel), hogy terjedjen az Úr igéje és dicsérjék Őt? Ha igen, akkor támadni fognak ezért; mi pedig „Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít” (2Kor 1,10). Abból az állapotból, amikor azt kérdezzük: „miért taszítottál el”, eljutunk oda, hogy kérjük Isten „világosságát és igazságát” (valóságát): „Uram, hogy lássak” – mondja a vak, és miután Jézus meggyógyítja, követi Őt és dicséri Istent. „Azok (Isten világossága és igazsága) vezessenek engem... hadd dicsérjelek Téged” – kéri ugyanígy a zsoltáríró is, és biztos is benne, hogy megkapja, amit kér, és hálát fog adni a Szabadítónak.

A panaszból könyörgés lett, a könyörgésből hálaadás és Isten dicsérete. Így gyógyít Isten minket is. De ez a zsoltár (a 42.) sem panasszal kezdődik, hanem azzal, hogy megvallja: vágyódik Isten után. Mi is megvallhatjuk ezt, hiszen még nem vagyunk ott, ahol Ő van – de el fogunk jutni oda, ahol már semmi mást nem teszünk, csak „hálát adunk az Ő szabadításáért”.

Zsolt 50,14–15

Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.